

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΑΡΧΟΣ

ΖΑΝΝΕΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

«Ο ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟΣ»

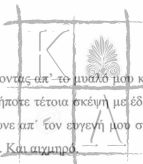
Μετά τις δύο, δυόμισι το μεσημέρι περίπου, είναι η ώρα που όλος ο Πειραιάς βουλιάζει απ' την κίνηση: είναι η ώρα που ο κόσμος επιστρέφει εξαντλημένος από τη δουλειά του, με πρόσωπα σκιασμένα, χέρια κρεμασμένα, καλωδιωμένος ή κρυμμένος πίσω από μαύρα γυαλιά, τρομαγμένος, αηδισμένος, πονεμένος, με μόνη του επιθυμία να τον πνίξει η αύρα του σπιτιού του.

Κάπως έτσι ήμουν κι εγώ εκείνη τη μέρα. Περίπου έτσι. Ήμουν κρυμμένος κι εγώ πίσω από μαύρα γυαλιά. Κι επέστρεφα σπίτι. Τα υπόλοιπα δεν έχουν σημασία.

Περπατούσα στο δρόμο. Οι ήχοι, τα χρώματα κόχλαζαν γύρω μου, γίνονταν ένα δύσοσμο και αντιαισθητικό μίγμα. Περπατούσα με νευρό. Ήθελα να φτάσω σπίτι. Όσο πιο γρήγορα, τόσο καλύτερα. Υπέφερα μακριά του. Ήταν τόσο αποκρουστικά εκεί έξω. Ακόμα είναι. Πάντα θα είναι. Μόνη μου παρηγοριά ήταν το σπίτι μου κι η σκέψη του. Το παλάτι μου. Το κάστρο μου.

Ήταν, όμως, και το κλειδί μου... Το κλειδί του σπιτιού μου. Το κρατούσα ανάμεσα στο δείκτη και στον αντίχειρα του δεξιού μου χεριού με τρομερή δύναμη, ενώ η παλάμη μου αγκάλιαζε τα υπόλοιπα κλειδιά και το πολύχρωμο μπρελόκ. Το είχα ασυνείδητα τεντωμένο μπροστά. Σαν κάθε στιγμή να εμφανιζόταν η πόρτα του σπιτιού μου, η πόρτα μου, μπροστά μου, και να έβαζα ηδονικά το κλειδί βαθιά μες στην κλειδαριά της.

Τα κορναρίσματα είχαν πνίξει το μυαλό μου. Περνούσα τον ένα δρόμο μετά τον άλλον. Σχεδόν χάθηκα μια δυο φορές από τον θόρυβο. Είχα φτάσει στην εκκλησία λίγα στενά κάτω από το σπίτι μου, όταν την είδα. Εκείνη που παραλίγο να με σώσει. Αλλά, ευτυχώς, δεν την άφησα να το κάνει. Φορούσε ένα βαρύ μοβ φόρεμα με αποχρώσεις του μπλε και του ροζ. Θυμάμαι ακόμα τους αστραγάλους της που εξείχαν κάτω απ' το ύφασμα. Τα μαλλιά της θύμιζαν στην όψη το στάχυ του φθινοπώρου, αλλά η υφή τους ήταν πιο απαλή κι από το βελούδινο φόρεμά της –φαινόταν από τις αποχρώσεις του ήλιου πάνω τους. Τα μάτια της, δεν πρόλαβα να τα δω. Πέρασα δίπλα της σχεδόν αστραπιαία. Βιαζόμουν να φτάσω σπίτι μου. Τα πάντα γύρω έβραζαν. Οι ήχοι με πονούσαν. Τα κτήρια με plάκωναν. Περνώντας δίπλα της, την

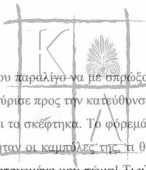
σκοούντηξα δυνατά, αποβάλλοντας απ' το μυαλό μου κάθε σκέψη ερωτικής ελπίδας ή σαρκικής επιθυμίας. Οποιαδήποτε τέτοια σκέψη με έδενε με τον έξω κόσμο και τους ανθρώπους και με απομάκρυνε απ' τον ευγενή μου στόχο: να γυρίσω σπίτι μου. Το κλειδί μου, πάντα τεντωμένο. Και αιχμηρό.

Ήμουν πλέον στην τελική ευθεία. Έφτανα. Άκουσα ένα παιδί να ουρλιάζει απ' τον πόνο μέσα σ' ένα σκοτεινό στενό. Κάποιοι έτρεξαν προς τα κει. Συνέχισα τον δρόμο μου.

Λίγο μετά, άκουσα δύο απότομα φρεναρίσματα, κι ένα δυνατό κρότο, σαν από σύγκρουση. Κι άλλοι άνθρωποι έτρεξαν προς τα 'κει. Συνέχισα ακόμα πιο έντονα τον δρόμο μου. Τα δάχτυλά μου πίεζαν τόσο πολύ το κλειδί που πονούσα. Θα έπαιρνα όρκο πως είδα λίγο αίμα κάτω στο δρόμο με την άκρη του ματιού μου.

Συνέχισα τον δρόμο μου. Σήκωσα το βλέμμα μου προς τα πάνω. Τα μάτια μου έτσουζαν από το φως και από την απωθητική ακτινοβολία όλων των πραγμάτων. Κι άθελά μου αναζήτησα καταφύγιο στα πρόσωπα των ανθρώπων. Και, προς μεγάλη μου έκπληξη, ήταν όλα ίδια. Ίδια κι απαράλλακτα. Κι αυτό δεν ήταν το χειρότερο. Το χειρότερο ήταν πως ήταν όλα ίδια κι απαράλλακτα με το δικό μου. Ήμασταν όλοι το ίδιο αγχωμένο, το ίδιο ανέκφραστο, το ίδιο αγοραφοβικό, το ίδιο μοναχό θηρίο. Και όλοι μαζί, ο καθένας μόνος του, τρέχαμε προς όλες τις κατευθύνσεις, ψάχνοντας σα λυσσασμένοι κυνηγοί, σαν αφηνιασμένοι λύκοι, ο καθένας το υπέροχο, το ασφαλές, το ζεστό, το ένα και μοναδικό σπίτι του. Και, ηθελημένα, καθώς και παρασυρμένοι από ένα ανεξέλεγκτο πάθος, ένα παράφορο βίτσιο για απόλυτη μοναξιά (εθελουφυλία ή ατόφιο μίσος για τη ζωή την ίδια;) κλείναμε τα μάτια μας, τα αυτιά μας και τις αισθήσεις μας στον πόνο γύρω μας. Στον πόνο που κραύγαζαν τ'α παιδιά, τ'αμάξια, το ιδρωμένο τσιμέντο των κτηρίων, το πασαλειμμένο ηλιόφως στους τοίχους και στα πεζοδρόμια, στα σκουπίδια τ'απλωμένα παντού, στα πάρκα και στις αυλές, στις διαβάσεις και στις λάσπες απ' τη χθεσινή μπόρα, και στ'ατέλειωτα μπιπ μπιπ και στις πεθαμένες πολυχρωμές των φαναριών, και στον πόνο ολόκληρης της ύλης αλλά και της μη ύλης, και της σκέψης· ακόμα και μόνο της σκέψης. Ακόμα κι αυτή πόναγε στις ρίζες της. Σαν το φως και το ηλιοκαμένο τσιμέντο.

Δεν μπορούσα να ηρεμήσω. Σχεδόν έτρεχα. Τα πόδια μου πια δεν τα όριζα. Ένωθα μόνο το κεφάλι μου να καίει, και τα δάχτυλά μου να τρίζουν, με το κλειδί πάντα τεντωμένο μπροστά. Το χέρι μου άκαμπτο. Το σώμα μου είχε τρελαθεί. Ήμουν σε εχθρική ζώνη, σε εμπόλεμη περιοχή, σε πόλεμο. Πόλεμος! Ζούσα τον πόλεμο! Έπρεπε να τρέξω, να βιαστώ, οι αρτηρίες του λαϊμού μου ήταν έτοιμες να σπάσουν.

Οι σειρήνες ενός ασθενοφόρου παραλίγο να με σπρώξουν στην τρέλα, ενώ τσάκισαν τον λαιμό μου που απότομα γύρισε προς την κατεύθυνσή του ήχου.

Ξαφνικά, πώς μου ήρθε και το σκέφτηκα. Το φόρεμά της... Τι όμορφο που ήταν το φόρεμά της! Τι γλυκές που ήταν οι καμπύλες της, τι θελκτικές! Τι αγαλλίαση ήταν αυτή που πλημμύρισε το αλλοτριωμένο μου σώμα! Τι γλυκιά που ήταν η επιθυμία της αγκαλιάς, της σαρκικής συνεύρεσης! Η ψυχή μου το λαχταρούσε αυτό μέσα απ' τα τρίςβαθα της ύπαρξής της. Το ένιωθε σαν τη μόνη λύτρωση. Σαν τη μόνη ηχηρή απάντηση στον πόνο. Αλλά μόνο στον πόνο τον δικό της, τον δικό μου. Κι ο πόνος του κόσμου;

Κι έτσι επέστρεψα στην επικράτεια του πόνου. Όλα αυτά τα σκέφτηκα μόνο μια στιγμή. Όσο χρόνο πήρε απ' τη στιγμή που γύρισα το λαιμό μου προς τις σειρήνες μέχρι που ο εγκέφαλός μου μετέφρασε αυτήν την κίνηση σε πόνο. Θα έτριβα τον σβέρκο μου με το χέρι μου για να τον απαλύνω λίγο, αλλά τα χέρια μου πλέον ήταν αγκυλωμένα, σαν μολυβένιου στρατιώτη.

Μέχρι να κάνω αυτή τη σκέψη, είχα αρχίσει ήδη να τρέχω. Οι σειρήνες με κυνηγούσαν. Παιδιά έτρεχαν κλαίγοντας πάνω κάτω στα στενά γύρω απ' το σπίτι μου. Μανιάδες ούρλιαζαν. Θα έπαιρνα όρκο πως άκουσα έναν πυροβολισμό. Ο πόνος διογκωνότανε και διογκωνότανε, είχε γίνει μεγαλύτερος απ' το κεφάλι μου. Ένας επαίτης μου άρπαξε το πόδι και τσακίστηκα. Έσπασα τα γυαλιά μου και τη μύτη μου. Σηκώθηκα αμέσως και συνέχισα. Άφησα τα γυαλιά εκεί που έπεσαν. Τώρα τα μάτια μου τα τσουρούφλιζε ακόμα περισσότερο ο ήλιος και η ραδιενέργεια των κτηρίων και των δρόμων. Σχεδόν άρχισα να καίγομαι. Τα μισόκλεισα, σκουντουφλώντας έπειτα συνέχεια. Έπεσα πάνω σ' ένα φρεσκοπλυμένο, καυτό αυτοκίνητο. Του έσκισα τη βαφή με το κλειδί μου. Άνοιξα τα μάτια φοβισμένος και τα πάντα με τύφλωσαν. Έτρεξα.

Το σπίτι μου! Αυτό είναι το σπίτι μου. Αυτό εδώ, μπροστά. Είχα φτάσει. Ένιωθα τόσο δικαιωμένος. Αλλά ο αγώνας δεν είχε τελειώσει.

Σχεδόν αγκάλιασα την πόρτα. Προσπάθησα να ηρεμήσω λίγο το χέρι μου για να μπορέσω να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά. Πρώτα, όμως, έπρεπε να το καθαρίσω. Είχε πάνω του λίγη βαφή, κάτι κομμάτια μοβ υφάσματος με μπλε και ροζ αποχρώσεις και αίμα. Αρκετό αίμα. Το σκούπισα στη μπλούζα μου. Η βαφή έφυγε, το αίμα όχι. Έτριψα τόσο δυνατά το κλειδί στη μπλούζα μου, που σχεδόν άναψε. Όχι επειδή δε θα έμπαινε στην κλειδαριά. Από πανικό.

Με μια αστραπιαία κίνηση, σαν να μαγαιώνα κάποιον, έμπηξα το κλειδί βαθιά στην κλειδαριά, απολαμβάνοντας έναν έναν τους απαλούς μεταλλικούς κρότους που συνόδευαν την είσοδό του και, όταν όλο είχε πλέον εισχωρήσει, το περίεστρεφα απότομα λίγο περισσότερο από ενενήντα μοίρες και άνοιξα με ορμή την πόρτα. Όση δύναμη μου είχε απομείνει από την ένταση, την χρησιμοποίησα για να χτυπήσω με μίσος την πόρτα πίσω μου.

Λίγες στιγμές μετά, ήμουν στο δωμάτιό μου, καθιστός σε μια βαθιά, άνετη πολυθρόνα, ακίνητος, με τα μάτια κλειστά. Επικρατούσε η απόλυτη γαλήνη. Η έλλειψη θορύβου και φωτός άρχισε να ξεκουράζει τις αισθήσεις μου. Σιγά σιγά, οι αρτηρίες του λαιμού μου άρχισαν να μαλακώνουν, τα δάχτυλα μου να ηρεμούν. Το κλειδί γλίστρησε απ' το χέρι μου και έβγαλε ένα σιγανό αλλά στριγκό ήχο καθώς άγγιζε το μάρμαρο του πατώματος. Μια δυο σταγόνες αίμα πετάχτηκαν στον αέρα. Όλα ήταν πια όπως έπρεπε. Ήρεμα. Γαλήνια. Όπως μ' αρέσει να είναι. Λίγο φως έμπαινε αμυδρά από τη μπαλκονόπορτα. Αν και η κουρτίνα δεν το άφηνε να εισβάλει, μπορούσα να διακρίνω αχνά τον έξω κόσμο που απλώνταν πίσω της. Τι διαφορετικός που έδειχνε! Τα χρώματά του, τ' αρώματά του, όλα τόσο τέλεια συνδυασμένα. Δεν υπήρχε πια πόνος τυλιγμένος στα κτήρια και στους δρόμους. Μόνο αδιαφορία. Μια άχρωμη, απροσδιόριστη και σχεδόν καθησυχαστική αδιαφορία. Τα αυτοκίνητα απλώς κορνάριζαν ευγενικά, ειδοποιώντας πως θέλουν να περάσουν, τα φανάρια έκαναν χαρμόσινα τη δουλειά τους, προσφέροντας ακόμα περισσότερο χρώμα στη ζωή της πόλης, και το φως του ήλιου έλουζε απαλά όλα αυτά μαζί και τα συνέωνε σε ένα ομοίομορφο, γλυκό, ανεπιτήδευτο σύνολο. Όλα εκεί έξω κυλούσαν αρμονικά, σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι. Και οι άνθρωποι και οι άνθρωποι, ακόμα, φαινότουσαν όλοι καλοκουρδισμένοι σαν ρολόγια. Βηματίζαν με τον ίδιο τρόπο, με την ίδια ταχύτητα και με την ίδια ένταση ανάμεικτη με αδιαφορία, προς όλες τις κατευθύνσεις. Ήταν όλοι τους ίδιοι. Τα ίδια σώματα. Τα ίδια πρόσωπα. Τα ίδια μοναχά θηρία. Αλλά όχι σαν εμένα, όχι. Εγώ διέφερα από αυτούς. Είχα δισταγμούς, ανησυχίες, καινούργιες ιδέες, δεν είμαι καλοκουρδισμένους σαν κι αυτούς εγώ. Τι αστέιο που ήταν! Όλα εκεί έξω φαινόταν τόσο ήρεμα και όμορφα μέσα απ' το τζάμι και την κουρτίνα. Πόσο ισορροπημένα και σταθερά στέκεται ο κόσμος, όταν δεν είμαι μέρος του! Όταν παίζω τον υπέροχο ρόλο του θεατή. Όλα είναι ήσυχα. Ψύχραμα. Χωρίς ήχο.

Άξαφνα, η ματιά μου έπεσε πάνω σε έναν από δαύτους, τους καλοκουρδισμένους. Περνούσε από την εκκλησία. Ίσα που φαινότανε, τόσα στενά μακριά που ήτανε. Φορούσε μαύρα γυαλιά. Μου τράβηξε την προσοχή γιατί κρατούσε κάτι αιχμηρό στο χέρι του. Έμοιαζε με σουγιά. Ήμουν αρκετά σίγουρος πως ήταν σουγιάς. Συνέχισα να παρακολουθώ γεμάτος περιέργεια. Ο άγνωστος καλοκουρδισμένος τύπος περπατούσε γεμάτος νεύρο, με τον σουγιά στο δεξί του χέρι, τεντωμένο. Πλησίασε μια γυναίκα, μια γυναίκα με μακριά σταρένια μαλλιά που φορούσε ένα μοβ φόρεμα με μπλε και ροζ αποχρώσεις. Μου φάνηκε οικεία, πολύ οικεία. Τη μαχαίρωσε. Εκείνη σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο. Εκείνος, ατάραχος, συνέχισε το δρόμο του. Κανείς δε γύρισε να κοιτάξει τι είχε συμβεί.

Αναστατώθηκα για λίγο. Πήγα να βγω στο μπαλκόνι και να φωνάξω. Ύστερα, συνήλθα. Τι χαζός! Πλησίασα την μπαλκονόπορτα και την άνοιξα ίσα ίσα για να κλείσω το παντζούρι. Μετά έκλεισα και το τζάμι. Ξανακάθισα στην πολυθρόνα μου.

Απόλυτο σκοτάδι. Απόλυτη σιωπή. Θαλπωρή. Ηρεμία. Γαλήνη. Οι τέσσερις τοίχοι μου και η γαλήνη.

Έκλεισα τα μάτια κι έγειρα απαλά το κεφάλι μου πίσω. Στηρίζοντάς το με τα χέρια μου και μ' ένα απαλό μειδίαμα στα χείλη σιγοψιθύρισα:

«Επιτέλους σπίτι.»